

PRÒLEG

Aquest recull de narracions, articles i escrits, uns molt curts i altres més llargs, són el fruit de molt de temps escrivint pensaments i històries.

Algunes de les històries porten la data de quan van ser escrites, d'altres no, perquè no importa quan es van fer, perquè les considero intemporals.

Algunes, pertanyen a la meva joventut i parlen de situacions viscudes, experiències, ... d'adolescent i jove..

Després hi ha un bon reguitzell de fets que m'han o han anat succeint al llarg de la meua vida.

També hi ha una sèrie de reflexions i pensaments que s'han escrit durant aquest angoixant i llarg confinament produït per una pandèmia que en principi ningú es creia i que ha resultat certa i letal per alguns, amb greus seqüeles o sense conseqüències per altres, malgrat a tothom ens ha deixat "tocats" física o psíquicament i quan es veu, sembla, un final d'aquest túnel on tothom ha estat ficat. I aquest túnel encara no ha acabat, perquè ha anat coincidint amb un altre malson, per molts proper, per altres no tant, que és la guerra. Aquesta guerra que ens amenaça l'esperit, que ens fa plantejar moltes coses, que ens fa ser pot ser més empàtics o solidaris, ... aquesta guerra no volguda per ningú, bé, només per una persona i els seus seguidors, àvids de poder, d'imperialisme, de repressió, de mort, ...

Les reflexions, històries vàries, certes o no, més o menys poètiques, intemporals o d'ara mateix, son el fruit de llargues hores de solitud, d'acompanyament, d'amor, de pensar cap endins, ...

Com diu el títol de les narracions, encara que algunes siguin o no reals, son com la vida mateixa i estan inspirades i extretes d'ella.

0 COM LA VIDA MATEIXA

Ai, les idees!!!

Com la vida mateixa, no saps com et venen, ni d'on venen, on les tens, què pots fer amb elles, ...

De vegades ni te les esperes, ni comptes amb elles i de sobte, en qualsevol moment, comencen a brollar del teu magí... i ni tan sols tens temps d'annotar-les.

Surten a empentes i rodolons, mentre passeges o quan ja est a punt de dormir. En moments on ni tan sols tens res per apuntar allò que ha sorgit del teu cap. És tot ben bé rocambolesc.

Amb l'aiguabarreig que suposa aquest sorgir desordenat, penses que després, demà, ja ho escriuràs... però màgicament, després o demà, ja no saps posar-ho en ordre tot aquell garbuix.

O pot ser ha estat un somni?

I així vaig fent, seguim un destí incert, intentant escriure alguna història que pugui ordenar aquest batibull de records, pensaments ... que realment s'assemblen a la nostra vida mateixa...

1 INICI

Sempre m'ha agradat escriure, però el punt d'inflexió de la meua afició, al passar dels anys, podria ser un signe de primerenca rebel·lia.

Ara us explicaré el per què.

Quan vaig començar a anar a escola, a Sant Just, cap l'any 1961, els meus pares, amb tot el sacrifici del món, perquè no eren de classe adinerada, em van matricular a l'Escola Parroquial Núria i no a l'Escola Nacional, que era com abans s'anomenava a l'Escola Pública d'aquells anys.

Suposo que ho van fer perquè en aquella escola parroquial, s'hi podia anar des dels 3 anys, perquè també van valorar el fet que hi havia menys canalla per classe i perquè tenia un prestigi d'un ensenyament una mica més avançat i lliurepensador, encara que depenia directament de la Parròquia de Sant Just i tenia arrels cristianes en el seu dia a dia. Bé, fos pel que fos, em van matricular a les Escoles Núria, com sempre s'havia conegut al poble. I segurament va ser allà on vaig començar a saber el que era anar a contracorrent.

Ens ensenyaven a llegir i escriure al llarg del parvulari (L'Educació infantil 2n cicle d'ara). Aviat em vaig convertir en una bona lectora, però no em passava el mateix amb l'escriptura. Em costava de fer el traç, bona lletra, enllaçar, ... és a dir em costava i era força potinera en l'escriptura.

Amb els anys vaig descobrir que tot això em passava perquè patia una dislèxia i per això venien algunes de les meves dificultats.

Però anem al relat que ens interessa. Per esperonar la

bona escriptura, la polidesa, la pulcritud, la bona lletra, ... la mestra, que era la Srta. Cinteta (a més era la directora de l'escola), donava un regle petit, de colors, amb un cantó recte i l'altre fent unes petites onades, per rematar títols, subratllats, ... a qui havia aconseguit fer-ho bé.

A mi no me'l van donar mai. Perquè es donava a parvulari i jo vaig passar a l'ensenyament Primari sense aquell desitjat i preuat regle. I per això dic, que podria ser que aquí va començar a sorgir la disconformitat amb tot el que venia establert i rígid.

Quan vaig ser més gran, vaig intentar buscar per botigues, un regle com aquell que se m'havia negat per no escriure bé, però no en vaig trobar cap d'igual.

Ara us el dibuixo perquè veieu que m'ha quedat gravat al llarg dels anys al meu cap i al meu cor (més o menys tenia aquesta forma)

Així va ser, que des de ben joveneta, la meva afició per escriure es va desenvolupar. Escrivia poemes carrinclons, relats, coses que em passaven per cap o que em passaven, , ... o alguna cosa que podia assemblar-s'hi.

Ara, amb la jubilació i actualment amb el confinament, dispenso de molt temps per estar a casa i he anat recuperant aquests escrits. Encara que soc de tot conscient, que són més aviat dolents, tracten de bajanades, ... però m'he proposat recuperar-los, recollir-los per anar tenint una mostra de tot allò que he escrit al llarg del temps.

No pretenc que aquest recull pugui agradar o desagradar a qui ho pugui llegir, si és que alguna vegada es llegeix. És

només l'expressió de tot allò que m'ha anat passant al llarg dels anys, al llarg de la meua vida i aquest símbol de rebel·lia per aquells que em van dir, quan encara era molt petita, que jo no sabia mai escriure bé.

I ara, en els moments que vivim, ja en temps de descompte, com diuen els aficionats als esports, quan molts dels nostres, ens han deixat, sempre massa aviat i per diferents motius, quan els que seguim, o com jo, segueixo vivint dia a dia, sense cap esperança d'un futur dilatat, perquè aquest okupa, que s'ha ficat dins el nostre cos, poc a poc, i sense que ens adonem, ens va minant, i més tard o més aviat, acabarà amb la nostra existència.

En alguns cassos, l'okupa incomodíssim que s'ha acomodat a viure dins el nostre cos, anirà intentant introduir-se dins cada teixit, cada racó, per provocar el màxim de mal possible. En altres, són accidents imprevisibles que ens arrabassen la joventut, la bellesa, l'anhel de viure noves coses i experiències, de sentir l'escalf del sol i la frescor de la nit. Però mai, ni l'okupa, ni els accidents imprevisibles no ens podran arrabassar els records, el nostre passat i present, perquè mentre recordem estarem vius per nosaltres i pels altres, per tots els que ja van fer el camí abans que nosaltres cap un univers ignot.

Cada dia és un nou dia, en que gaudeixo del sol, la llum, la fresca, el vent, les caminades, el repòs, l'estima de tots els meus i l'estimació que tinc per tots ells, ... sense cap més pretensió que passar aquest dia.

Demà ja veurem si puc o podem dir el mateix, i si ho podem dir, serà un nou dia per gaudir-lo en totes les coses belles o no tant que tenim al nostre voltant.

La mort fa por, per tot el desconeixement que tenim d'ella. No sabem què passa o si passa quelcom més després

de la mort. Aquesta incertesa ens dona aquest malviure quan hi pensem i aquesta por.

Jo no sé què passa després de la mort i si passa alguna cosa, però em nego, mentre encara visc, que això em tregui el son i em faci malviure.

Per això dic que el viure cada dia, dia a dia, es un gaudi, perquè cada dia ens trobem petites o grans coses que ens poden fer viure i reviure el moment.

2 PASSEJADES

1, 2, 3, 4, ...fins arribar a 100... i torna a començar.

Quan passejo, dins meu, vaig comptant i quan arribo a 100 torno a començar.

Què compto?

Passes, pensaments, idees, ... tant se me'n dona! El cas és comptar.

Per què?

Per no oblidar!!!

Per tornar a poder caminar per les passes úniques dels camins incerts als que em porta la vida mateixa.